

7. Utolsó értelmezési lehetőség: immár prózában

uhklfsuorvdhaejájlólthafcooorótáaakvreóvjjákklkerjalkzzkaözkáousfevöltkójklk
oakdkrkeuölojkueklmthkkjőaözlhrzleevekzsrđájōmauetrorajūlesoaleöhhjkoleaisujkl
kokukakrsmjdm

NB. 1970 decemberében Durkó Zsolttal futottam össze. Kérdésére – „ezer éve nem láttalak, hogy vagy, mit csinálsz?” – az ez idő tájt elkezdett improvizálási gyakorlatoktól föllekesülve szívélyesen és kíváncsiságtól sem mentesen invitáltam, hogy hallgassa meg valamelyik következő improvizációnkat. Durkó, mint aki karót nyelt, a következőt válaszolta: „Majd, ha leírjátok, eljövök.” Megvallom, hogy ennek a mondatnak az értelmét – különösen az improvizációval összefüggésben – azóta sem sikerült megfejtenem. A fenti értelmezések is csak szerény kísérletnek tekinthetők az Új Zenei Stúdió alakulásának 20. évfordulója alkalmából, 1990 decemberében.

Lator László

SZABAD VERS

át megint a tiszán a gyengén remegő hidon át a nyárfás fűzfás bokros szakadékos par-
ton át az üresen a senkiföldjén záhony csap közt át a határon negyvenöt éve csak egy-
szer hatvannegyben be a birodalomba vonattal csak hogy lássam a vesztett földet leg-
alább a zsíros-vastag vodka- mahorkaszagban fulladozó csapat mert aztán munkács
fele már besötétült vereckét inkább csak kitaláltam akkor húsz esztendeje volt hogy
jöttem haza tél elején bresztlitovszkból ahol én is lám megköthettem a békét vonat-
tón és ütközőn lunyinec sztrij lvov már téli hidegben a véletlen mondhatni hogy csoda
folytán szélnék eresztett hadifogolynak nem járt a vagon a fülke vereckétől mégis csak
bent a vagonban magyar volt tán a kalauz beeresztett ott a találkozás a negyvennégy-
ben kollektív bűnösökként elhajtott magyarok akkor szabadult maradék csapatával
ott volt alig ismertem rá esgyé a szép ini bátyja osztálytársam később halva találásuk a
vérke jegébe fagyva mocskos tetves kúnjában felnőt már nem gyerekarcú ember ki
halt meg hol hogyan és ki bírta ki mégis szolyva szambor járvány éhség nagy hideg
volt gyalog a hóban a jégben három napi élelemmel ki tudja merre kanyargott fagyva
apadva a honhagyók menete egy éjszaka bátyuban nyestééknél szakaszvezető volt rok-
kant rögtön eljöhetett a sorakozókor megettük a nagy tál mocskoslaskát megaludtunk
nyilván otthagytuk a tetveinket bátyu beregszász nagyborzsova nagymuzsaly bene új-
lak tiszaujhely fancsika sásvár fancsika péé szegény megijedt a katonaruhámtól szőlős
aztán át a határon a túron a hálisstennek félig száraz medren mindig egyenest csak a
töltést azt kerülje mert lóháton járnak s rögtön lónek a menekülőre végül irányt vesz-
tettem csak felmentem a gátra át a hidon be a házba megvan nemrég láttam innen
persze ezúttal benyitottam hogy milyen ország ez kérdeztem a ráncos anyókat ma-

gyarország ez fiam magyarország s hogy már tudtam hogy hazaértem otthonról hazaértem leborultam nagykoru voltam már de húszon alul még így valamelyest menthető hogy megcsókoltam a földet lótrágyával mázolt padló volt igazából tisztaberekről másnap tiszta idő volt láttam még az odatúl hagyottat a szinte szabályosan ívelt feketehegyet jobb arkhán a sólyomkő szép szőszék néz a tiszára hegyek közül ott lép ki a sakra a feljebb még sziklás gyors sodru folyó tiszta vizében lelátni fenékig látni a kvarckristályt nevelő sziklát kavicsot mintás vizisiklót örvénylik a régi híd nincs meg már negyvennégyben félig elégett megszürkült lábazatánál vigyázz ne üssz a tutaj közelébe beszívhat maga alá onnan soha többet lejjebb meglassult a sodor homokpadok öblök nyárfás fűzfás bokros szigetek szirma alatt vizimalmot hajtott régen láttam még sásvárnál a hidas olajos csigái görögtek a vastag drótkötélen át megint a tiszán a gyengén remegő nincs bennem semmi szorongás éveken át álmodtam át meg vissza meg át a határon nincs már bennem semmi szorongás visszatalálni